

РЕШЕНИЕ

№ 355

София, 15 юли 2025 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесети май две хиляди двадесет и пета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БЛАГА ИВАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: КРАСИМИРА МЕДАРОВА
ДАНИЕЛ ЛУКОВ

при участието на секретар Н. Пелова и в присъствието на прокурора от ВКП Ася Петрова, като изслуша докладваното от съдията Даниел Луков наказателно дело № 332/2025 година по описа на Върховния касационен съд, за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по жалби от защитниците на подсъдимите Г. А., В. П., Ц. Т. и Г. Л. срещу въззивна присъда № 460000 от 10.04.2024 г. на АСпНС (закрит), постановена по внохд № 443/2018 г. по описа на същия съд.

В жалбата от защитника на подсъдимия Г. А. се изтъкват касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК. Касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК относно допуснати съществени процесуални нарушения се претендира с доводи за постановяване на присъдата от незаконен състав, тъй като при наличието на основания за отвод съдебния състав не се отвел от разглеждане на делото и бил предубеден. По делото били приобщени доказателствени материали, а именно ВДС от друго наказателно дело, а именно внохд 400/21 г. по описа на АСпНС, като по това наказателно дело имало постановен съдебен акт по същество. В това наказателно производство като член на състава участвал съдията В. И., участващ в състава и по настоящото производство. В цитираното дело членовете на състава са обсъдили доказателствата и доказателствените средства и са приели кои от тях са установени и с какви способности и средства, респективно какво е тяхното правно значение, с други думи формирали са своето вътрешно убеждение относно това какви точно обстоятелства се установяват посредством приобщените по настоящото дело ВДС, намиращи се в т. 9 от внохд 400/2021 г. Това е довело до нарушение на чл. 14, ал. 2 от НПК, а и по делото нямало никакви данни как, по какъв начин съставът, постановил сега обжалваната присъда, е узнал, че в другото наказателно дело се съдържат материали, относими към предмета на доказване и в настоящия процес. Също така при липсата на секретни материали по делото, тъй като всички налични такива били декласифицирани, съставът на АСпНС държал тези материали в секретно деловодство и на защитата не се разрешавало да прави снимки или да получи преписи от тях, като по този начин било съществено нарушено правото на защита на подсъдимия А.. Претендира се и нарушение на чл. 105, ал. 2 и чл. 106 от НПК, тъй като използваните по делото СРС са били разрешени от СГС, а не от СпНС(закрит). Твърди се и че присъдата страда от

липса на мотиви, тъй като съдът не посочил кои са установените по делото факти и въз основа на кои доказателствени източници са били приети, а наличието на противоречия в доказателствените източници не било обсъдено в съответствие с изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК. Нарушението на материалния закон е изведено в резултат от приетата от въззивния съд фактология, съгласно която описаното не сочи на извършването на каквото и да било престъпление. Настоява се за отмяна на присъдата и връщане на делото за нова разглеждане от друг състав на въззивния съд.

В жалбата от адв. И. В., подадена от името на подсъдимия В. П., безмотивно се сочат всички касационни основания и се прави искане за отмяна на присъдата и оправдаване на подсъдимия, респективно за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане и като трета алтернатива се иска намаляване на размера на наложеното наказание.

В жалбата от адв. П., защитник на подсъдимия В. П., се претендира наличието на касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК, без да са изложени каквито и да било съображения в тяхна подкрепа. Искане за отмяна на присъдата и оправдаване на подсъдимия, респективно отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане.

В жалбата от защитниците на подсъдимия Цв. Т. се изтъква наличието на всички касационни основания, без посочване на каквито и да е основания за това. Претендира се отмяна на присъдата и оправдаване на подсъдимия, включително и за престъпленията по чл. 155 и чл. 159г от НК (за които е оправдан от първата и въззивната инстанция и в тази част липсва и подаден протест), алтернативно отмяна на присъдата (неправилно обозначена като решение в жалбата) и връщане на делото за ново разглеждане, респективно за намаляване на размера на наложеното на подсъдимия наказание и прилагане на чл. 66 от НК по отношение на него (при положение, че с присъдата на въззивната инстанция е бил приложен именно чл. 66 от НК).

В жалбата на адв. К., като защитник на подсъдимата Г. Л., се сочи наличие на касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК. Не се сочат доводи в подкрепа на исканията, като се претендира отмяна на присъдата и оправдаване на подсъдимата, алтернативно отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от САС.

В допълнение към жалбата от защитника на подсъдимия Г. А. адв. М. се сочи, че към момента на разпита на свидетелите Ад. А., Д. А. и Р. М. пред съдия в хода на досъдебното производство, подсъдимите са били задържани по ЗМВР и са се намирали в състояние на фактическо наказателно обвинение, поради което, като не са имали възможност да участват в разпита на тези свидетели, е бил нарушен принципа на състезателност. Освен това разпита на посочените свидетели от досъдебното производство бил негоден източник на доказателства, тъй като към момента на неговото провеждане свидетелите са били практически арестувани в ГДБОП и в късните часове на денонощието, при условията на фактически арест, са били подложени на разпит. Прави се искане показанията на тези свидетели от досъдебното производство да бъдат изключени от доказателствената съвкупност.

Във второ допълнение адв. М. твърди, че неправилно съдът е ползвал показанията на свидетелите Д. Д., М. Д., Р. К. и Р. С., тъй като за тях важала забраната по чл. 118, ал. 2 от НПК, понеже са извършвали действия по разследването. Настоява се, че осъдителната присъда е постановена в нарушение на чл. 281, ал. 4 от НПК, тъй като се основавала само на показанията на свидетелите Р. М., Ад. А., Д. А., Ст. И., А.

Д., М. С., Н. В., Г. Б., Д. М., Д. С., Бр. В., Р. Х., П. С., Ст. И., Д. И. и Ив. Б., прочетени по този ред, при положение, че в съдебната фаза на процеса техните показания са били съвсем различни. Отделно от това присъдата по отношение на Г. А. се основавала само на ВДС по отношение на подс. Т., които не били годни доказателства, като въззивният съд не се бил мотивирал защо приема от тези данни от СРС, че в разговор № 104 името „Ж.“ се отнася именно до подсъдимия Г. А.. Като липса на мотиви се изтъква обстоятелството, че свидетелите Ад. А. и Р. М., дори и в показанията си от досъдебното производство, не са уличили подс. А. в извършването на престъпление, а показанията им са били интерпретирани превратно от въззивната инстанция в тази им част. Въззивният съд нарушил чл. 305, ал. 3 от НПК, тъй като по делото се намирали взаимоизключващи се показания на разпитаните по делото свидетели, без въззивният съд да се е аргументирал защо кредитира само някои от тях, а не дава вяра на други. По този начин за страните било невъзможно да се проследи вътрешното убеждение на решаващия съд за достигането на извод за виновност на А. по повдигнатото му обвинение.

В допълнение към жалбата от защитника на подсъдимия В. П. адв. П. се твърди, че е допуснато нарушение по чл. 13 и чл. 14 от НПК, тъй като съдът извършил неправилна оценка на годните доказателствени източници, при което са направени грешни изводи относно авторството на инкриминираното по отношение на подс. П. деяние. Съдът превратно тълкувал показанията на свидетелката Г. Б., като ги кредитирал само в една тяхна част, а игнорирал нейните показания в цялост. По отношение на показанията на свидетелите А., А. и М. съдът не уточнил за кой период се отнасят техните показания, тъй като по делото било установено, че те са работели в бара и извън инкриминирания период и не ставало ясно показанията им за кой период от време се отнасят. Съдът се бил позовал на показанията на свидетелите С. и Д., но не отчел обстоятелството, че техните показания са вътрешно противоречиви и са в противоречие с останалия доказателствен материал, поради което и не е следвало да бъдат кредитирани. Недопустимо съдът бил ползвал ВДС от разговори по друго наказателно производство. Превратно съдът изтъквал показанията на св. Р. Д., като в пълен разрез с тяхното действително съдържание се е позовал на несъществуващи факти. Неправилно съдът ползвал заявеното от подс. Т. в протокол за претърсване и изземване, че парите не са негови, а на бара и представляват пари от извършени курсове-сексуални услуги, тъй като тези негови изявления не са събрани по предвидения в закона ред и не са годин доказателствен източник.

В допълнение към жалбата от защитника на подсъдимата Л. адв. К. се твърди, че въззивният съд избирателно кредитирал част от доказателствените източници, като игнорирал показания на свидетели, подробно изброени в допълнението към жалбата, които показания опровергавали обвинителната теза по отношение на подсъдимата и същите не били обсъдени и съпоставени с останалия доказателствен материал. Тук също се акцентира на превратното възприемане на фактическите данни от показанията на св. Д., които САС приел в пълен разрез с тяхното действително съдържание, а ги ползвал при постановяване на съдебния си акт. По делото не било установено по никакъв начин участието на подсъдимата в престъпната група и липсвали доказателства, които да установяват, че тя е предоставяла помещение за сексуални услуги срещу заплащане. Заявява се липса на мотиви и допуснато нарушение на чл. 305, ал. 3 от НПК, тъй като съдът не обсъдил противоречията в показанията на различните групи свидетели, а също така и не обсъдил противоречията в показанията от досъдебната фаза на процеса на свидетелите, на които дал вяра, с техните

показания от съдебната фаза, в които те заявили диаметрално противоположни обстоятелства. С кредитирането на показанията на свидетелите С., Д., Д. и К. съдът нарушил чл. 118, ал. 2 от НПК, тъй като тези лица са извършвали действия по разследването, а св. С. водила и разузнавателна беседа със свидетел по делото. Твърди се също, че присъдата е била постановена от предубеден съдебен състав, който е следвало, на основание чл. 29, ал. 2 от НПК да се отведе от разглеждане на делото, но не го е сторил, независимо от направеното мотивирано искане в тази насока от защитата на подсъдимите. В подкрепа на заявеното се изтъква, че по настоящото дело са били приобщени ВДС от внохд № 400/2021 г. на АСпНС, по което дело има постановен съдебен акт, с други думи членовете на съдебния състав са обсъдили наличните по другото дело доказателства и доказателствени средства и въз основа на това са приели кои са установените обстоятелства по делото и въз основа на кои доказателствени материали са били установени. Член на съдебния състав по внохд 400/2021 г. на АСпНС е бил съдия В. И., участващ като член от състава на съда, постановил сега обжалваната въззивна присъда, което води на извод, че този съдия вече има формирано вътрешно убеждение за това какви обстоятелства се установяват въз основа на приобщените към настоящото дело ВДС, т. 9 от внохд 400/2021 г. на АСпНС, иначе казано за него те вече имат предварително определена сила и по настоящото дело, в пълно нарушение на чл. 14, ал. 2 от НПК. Заявява се и нарушение на материалния закон като последица от така допуснатите съществени нарушения на процесуалните правила.

В допълнение към жалбата от защитника на подсъдимия Т. адв. А. се твърди нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила. И в това допълнение се акцентира на нарушение на чл. 14, ал. 2 от НПК, свързано с приобщаването на ВДС от друго наказателно дело на АСпНС, по което друго дело е участвал съдия В. И., член и на настоящия съдебен състав, постановил обжалваната сега въззивна присъда, като се развиват съображения, сходни с изложените в допълнението на адв. К.. Твърди се, че въззивният съд е ползвал негодни доказателствени източници, като се визират данните от ВДС, получени при експлоатацията на СРС, за които разрешенията били дадени от некомпетентен орган-председателя на СГС, вместо от председателя на СпНС. И тук се претендира липса на мотиви, свързана с нарушение на чл. 305, ал. 3 от НПК, тъй като съдът не бил изложил съображенията си при наличните противоречия в доказателствените източници кои от тях кредитира и най-вече защо. В резултат на това подс. Т. бил осъден при липсата на каквито и да било доказателства за неговата съпричастност към повдигнатото му обвинение, поради което и бил нарушен материалния закон.

В допълнение към жалбата от защитника на подсъдимия Т. адв. С. се претендира наличие на всички касационни основания. Освен общо заявени формулировки за нарушени процесуални правила, в допълнението към жалбата се претендира нарушение на чл. 118, ал. 2 от НПК, тъй като въззивният съд кредитирал и приел за допустими показанията на свидетелите Д., Д., К. и С., а те били лица, извършвали действия по разследването, вкл. и разузнавателна беседа със свидетел по делото, осъществена от св. С.. И тук отново се преповтарят съображенията за нарушение на чл. 14, ал. 2 от НПК, тъй като съставът, постановил сега обжалваната присъда, е бил предубен и е следвало да се отведе от разглеждането му, като съображенията са сходни с вече заявените в останалите жалби касателно участието на съдия В. И.. Отново се претендира, че съдът е ползвал негодни доказателствени източници по отношение на подс. Т., като се имат предвид ползваните ВДС от

използваните СРС по отношение на него, тъй като разрешенията за тях са издадени вместо от председателя на СпНС от председателя на СГС. Претендира се липса на мотиви предвид липсата на правни изводи, въз основа на които съдът е достигнал до решението си, като вместо това решението е изпълнено с неясни, нелогични и незавършени изречения, както и с преповтаряне на мотивите на първата инстанция. Показанията на свидетелите Ад. А., Д. А. и Р. М. били негодни, тъй като не били събрани по предвидения в НПК ред. Допуснатите нарушения на процесуалните правила от своя страна са довели и до нарушение на материалния закон, свързано с осъждането на подсъдимия Т.. Безмотивно се претендира явна несправедливост на наложеното на подс. Т. наказание, като се иска неговото намаляване и прилагане на разпоредбата на чл. 66 от НК.

В съдебното заседание пред касационната инстанция представителят на ВКП намира жалбите за неоснователни. Намира за неоснователно оплакването за предубеденост на съдебния състав.

Подсъдимият А. поддържа жалбата на своя защитник по съображенията, изложени в нея. Защитникът му адв. М. също поддържа жалбата с направените искания и заявените съображения.

Подсъдимият П. се явява лично и поддържа подадената от защитата му жалба. Защитникът му адв. П. също поддържа жалбата с уточненията към нея.

Подсъдимата Л. поддържа жалбата на адв. К.. Защитникът ѝ адв. К. също поддържа както жалбата, така и направеното към нея допълнение.

Подсъдимият Т. се явява лично и поддържа жалбата на защитниците си. Неговият защитник адв. А. поддържа жалбата и допълнението към нея по изложените вече съображения.

Подсъдимият М. намира жалбите на останалите подсъдими за основателни.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на правомощията си по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери за установено следното:

С присъда от 09.05.2017 г. на СпНС, постановена по н.о.х.д. № 226/2016 г., подсъдимият В. П. е признат за невиновен и оправдан да е извършил престъпления по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 1 във вр. ал. 1 от НК; за три престъпления по чл. 159г, пр. 3 вр. чл. 159а, ал. 1, пр. 4 вр. чл. 20, ал. 2 от НК; три престъпления по чл. 159г, пр. 3 вр. чл. 159в, пр. 1 от НК и престъпление по чл. 155, ал. 5, т. 1, пр. 2 и т. 3 вр. ал. 3 вр. ал. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК.

Със същата присъда подсъдимият Ц. Т. е бил признат за невиновен и оправдан за извършването на престъпления по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. ал. 2 от НК; две престъпления по чл. 159г, пр. 1 и пр. 3 вр. чл. 159в, пр. 1 вр. чл. 20, ал. 2 от НК; престъпление по чл. 159г, пр. 3 вр. чл. 159а, ал. 2, т. 6, пр. 1 вр. ал. 1, пр. 1 и пр. 4 вр. чл. 20, ал. 2 от НК и престъпление по чл. 155, ал. 5, т. 1, пр. 2 и т. 3 вр. ал. 3 вр. ал. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК.

С присъдата подсъдимия С. М. е бил признат за невиновен и оправдан за извършването на престъпления по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. ал. 2 от НК; три престъпления по чл. 159г, пр. 3 вр. чл. 159а, ал. 1, пр. 4 вр. чл. 20, ал. 2 от НК и престъпление по чл. 155, ал. 5, т. 1, пр. 2 и т. 3 вр. ал. 3 вр. ал. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК.

С присъдата подсъдимата Г. Л. е била призната за невиновна и оправдана за извършването на престъпления по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. ал. 2 от НК; три престъпления по чл. 159г, пр. 3 вр. чл. 159а, ал. 1, пр. 4 вр. чл. 20, ал. 2 от НК и престъпление по чл. 155, ал. 5, т. 1, пр. 2 и т. 3, вр. ал. 3, вр. ал. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК.

Със същата присъда подсъдимия Г. А. е бил признат за невиновен и оправдан за извършването на престъпления по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. ал. 2 от НК; три престъпления по чл. 159г, пр. 3 вр. чл. 159а, ал. 1, пр. 4 вр. чл. 20, ал. 2 от НК и престъпление по чл. 155, ал. 5, т. 1, пр. 2 и т. 3 вр. ал. 3 вр. ал. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК.

По въззивен протест, с решение № 11 от 20.04.2018 г. на АСпНС, постановено по внохд № 992/2017 г., присъдата на първата инстанция е била потвърдена.

По касационен протест, с решение № 173/11.10.2018 г. на ВКС, постановено по кд № 576/2018 г., е било отменено изцяло решението на въззивния съд и делото е било върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав.

Предмет на настоящото касационно обжалване е нова въззивна присъда № 460000 от 10.04.2024 г. на АСпНС (закрит), постановена по внохд № 443/2018 г. по описа на същия съд. С нея първоинстанционната присъда е била отменена в частта, в която подсъдимите са били признати за невиновни и оправдани в извършването на престъпление по чл. 321 от НК, като вместо това подсъдимият П. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 1 във вр. ал. 1 вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК и е осъден на три години лишаване от свобода, чието изпълнение, на основание чл. 66, ал. 1 от НК е било отложено за срок от четири години, считано от влизане на присъдата в сила; подсъдимият Т. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. ал. 2, вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК и е осъден на две години лишаване от свобода, чието изпълнение, на основание чл. 66, ал. 1 от НК е било отложено за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила; подсъдимият М. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. ал. 2, вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК и е осъден на една година лишаване от свобода, чието изпълнение, на основание чл. 66, ал. 1 от НК е било отложено за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила; подсъдимата Л. е била призната за виновна в извършването на престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. ал. 2 вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК и е осъдена на две години лишаване от свобода, чието изпълнение, на основание чл. 66, ал. 1 от НК е било отложено за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила; подсъдимият А. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. ал. 2 вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК и е осъден на осем месеца лишаване от свобода, чието изпълнение, на основание чл. 66, ал. 1 от НК е било отложено за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

В останалата ѝ част присъдата е била потвърдена.

Съдът се е произнесъл и по направените разноси.

Касационните жалби са подадени в срок, поради което и се явяват допустими. Разгледани по същество, същите са основателни, макар и не изцяло по изложените в тях съображения.

Тъй като в жалбите, със съответните допълнения към тях, са развити сходни искания и доводи в тяхна подкрепа, това позволява те да бъдат разгледани заедно.

Допуснати са били съществени нарушения на процесуалните правила, от категорията на абсолютните такива, което е лишило подсъдимите от правото им на справедлив процес, който да бъде разгледан от безпристрастен и непредубеден съд, а съдебният акт е бил постановен и при липса на мотиви.

Настоящият съдебен състав споделя отправленият с касационните жалби довод за допуснато абсолютно процесуално нарушение по чл. 348, ал. 3, т. 3 от НПК – незаконен състав на съда поради неговата предубеденост и пристрастност.

Този довод е основан първо върху обстоятелството, че по настоящото дело са били приобщени ВДС от използвани в друго производство СРС (по внохд № 400/2021 г. на АСпНС), по което дело има постановен съдебен акт, с други думи членовете на съдебния състав са обсъдили наличните по друго дело доказателства и доказателствени средства и въз основа на това са приели кои са установените обстоятелства по делото и въз основа на кои доказателствени материали са били установени. Втората насока, изтъкната в жалбите, визира обстоятелството, че член на съдебния състав по внохд 400/2021 г. на АСпНС е бил съдия В. И., участващ и като член от състава на съда, постановил сега обжалваната въззивна присъда, което за защитата навежда основателни съмнения, че този съдия вече има формирано вътрешно убеждение за това какви обстоятелства се установяват въз основа на приобщените към настоящото дело ВДС от използваните СРС по внохд 400/2021 г. на АСпНС, т. 9 от същото, иначе казано за него те вече имат предварително определена сила и по настоящото дело, в пълно нарушение на чл. 14, ал. 2 от НПК, което сочело на проявено предварително отношение към приетите за установени обстоятелства по делото. На трето място съмненията на защитата относно наличието на предубеденост у съдебния състав се основават на обстоятелството, че по делото липсват каквито и да било данни как и по какъв начин членовете на настоящия съдебния състав са узнали обстоятелството, че по внохд № 400/2021 г. на АСпНС се намират доказателствени материали, относими към предмета на доказване и по настоящия казус.

Прочитът на материалите по делото разкрива, че действително съставът на контролираната инстанция, в нарушение на чл. 177, ал. 3 от НПК, в съдебно заседание на 04.04.2022 г. изискал, а след това и приобщил към доказателствените източници материали, и по-конкретно ВДС-и от използвани СРС-та, приложени към внохд № 400/2021 г. по описа на АСпНС – от том 9, л. 18-22, разговор № 12/06.01.2009 г., без да са налице каквито и да е данни по делото, че използваните СРС по внохд №400/2021 г. имат връзка с използваните по настоящото производство, за да възникне хипотезата на чл. 177, ал. 3 от НПК. Въззивният съд не е отговорил защо приема за възможно материали от едно наказателно производство (касае се до ВДС от СРС, прилагани четири години по-рано от инкриминирания по делото период по ДП № 153/2008 г.), да могат да бъдат ползвани в рамките на друго наказателно производство, без за това да е спазен законния ред. Липсват обективни данни за това по какъв точно начин и как съставът на въззивния съд е узнал, че по това друго наказателно дело се намират материали от значение за правилното решаване на делото. В съдебните протоколи липсва отразяване как тази информация е станала известна на членовете на състава, като вместо това, без излагането на мотиви, с протоколно определение от 04.04.22 г. съдът е постановил да се изискат и приложат заверени копия от същите(стр. 10 от протокола, т. 5 от въззивното дело). Така заетата от състава на апелативния съд позиция дава реални основания от обективен характер за възникването на сериозни съмнения в неговата безпристрастност и насочват към заинтересованост на съдебния състав или отделен негов член от изхода на делото, още повече като се има предвид, че така получената информация впоследствие е била използвана от решаващия съд и е залегнала в основата на част от изводите му, свързани с виновността на подсъдимите - стр. 26 от мотивите.

ВКС се солидаризира със заетата от защитата на подсъдимите позиция, че единствената възможност съставът от контролираната инстанция да е узнал за налични ВДС от използвани СРС по друго наказателно дело е поради участието на съдията В. И. в двете различни наказателни производства като член от състава на

съда, постановил съответните съдебни актове. При това е без значение дали останалите членове от състава на съда са се запознали изцяло с материалите по другото наказателно производство или не, достатъчно е, че са използвали тези материали за постановяване на своя съдебен акт, като са приели предварително, че те са относими и имат значение за решаване на поставеното им за разглеждане наказателно производство по настоящото дело.

Съгласно практиката на Европейския съд по правата на човека безпристрастността по смисъла на чл. 6, т. 1 от Конвенцията трябва да се преценява в зависимост от субективен тест (субективен фактор), където трябва да се има предвид личното убеждение и поведението на конкретен съдия-дали съдията е демонстрирал лично предубеждение или пристрастие по определено дело, и обективен тест (обективен фактор), който да установи дали самият съд, включително и неговият състав, предоставят достатъчни гаранции да се изключи всяко основателно съмнение по отношение на неговата безпристрастност. Изискването е съдията не само да бъде безпристрастен, но и да внушава безпристрастност, както и да бъде възприеман като такъв. Безпристрастността на съдията трябва да бъде очевидна. Когато съществуват обективни факти, независимо дали това влияе или не на безпристрастността на съдията, отводът е винаги основателен и необходим-поради основателни съмнения за предубеденост, за да не се допуска нарушение по чл. 6, т. 1 от Конвенцията.

Анализирайки в конкретния случай доводите на защитата може да се цитира и Решение от 25.06.1992 г. на Европейския съд по правата на човека - Дело Торгейрсон срещу Исландия, в което се посочва, че безпристрастността, по смисъла на чл. 6, т. 1 от Конвенцията, се определя въз основата на субективен и обективен критерий. Субективният критерий следва да се презумира, докато не се посочат доказателства, че съдията по конкретното дело е бил лично пристрастен. Такива доказателства не се сочат, а и не бяха констатирани от касационната инстанция. Що се отнася до обективния критерий, следва да се определи дали независимо от личното поведение на съдията са налице факти, които да породят съмнение в безпристрастността му. "При преценка дали в даден случай има основателна причина за опасения, че определен съдия не е безпристрастен, становището на страните е важно, но не е решаващо". В тази връзка незаконен състав ще е налице, когато реално съществуват обстоятелства, даващи основание за извод за необективност и предубеденост. Преценката за тяхната основателност следва да се базира не на субективни усещания или съображения за целесъобразност, а на обективната наличност на конкретни данни, обуславящи възможни конфликти, които по естеството си могат да накърнят вътрешното убеждение на всеки член от съдебния състав. Настоящият случай, с оглед установеното по делото, е точно такъв.

ВКС констатира, че по делото са налице и други данни, даващи основание за пораждање на съмнение в безпристрастността на съдебния състав, постановил сега обжалваната въззивна присъда, независимо, че те не са посочени в сезиращите документи.

На 07.12.2022 г. е било проведено поредно заседание по делото пред въззивната инстанция, в което съдебно заседание са били разпитани свидетелите В. С. и З. П.. В края на своя разпит свидетелката С. е заявила, че желае да ѝ бъдат изплатени направените от нея пътни разноски, по което искане липсва произнасяне на съдебния състав, видно от съдържанието на съдебния протокол. Вместо това съдът е пристъпил към разпит на св. П., като след нейния разпит е постановил да ѝ се изплатят пътни разноски. Не това обаче е същественото. Впоследствие, в съдебно заседание на

13.12.2023 г. подсъдимият П., в хода на давани от него обяснения пред въззивния съд, изнесъл данни, свързани с така проведеното на 07.12.22 г. съдебно заседание. Видно от обясненията му, при излизането си от сградата на съда след приключване на съдебното заседание, свидетелката С. споделила пред него и пред подсъдимата Л., че в съдебната зала, след края на съдебното заседание, докато изчаквала заедно със свидетелката П. да се разреши въпроса с изплащането на пътните ѝ разходи, член от състава на съда (жена, според направеното от защитата му уточнение) се обърнал към нея с думите „Защо лъжете, защо ги прикривате, кажете си истината, те са изкарвали пари на ваш гръб...“ . Според обясненията на подсъдимия П., това го притеснило изключително много. Думите на П. били потвърдени и в дадените след това обяснения от подсъдимата Л.. Веднага след неговите обяснения, защитата на този подсъдим поискала от съдебния състав да се разпитат отново свидетелите С. и П. относно така съобщените от подсъдимите П. и Л. обстоятелства, за да се провери дали изнесеното отговаря на истината, тъй като въпросът с предубеденост на член от съдебния състав или целия съдебен състав е със съществено значение относно крайния изход на делото. На това искане от защитата съдът е отговорил съвсем формално, с протоколно определение от същата дата, като е отказал да допусне повторен разпит на тези свидетелки за установяване на твърдения от подсъдимите обстоятелства, или респективно за тяхното опровергаване. Впоследствие, след този отказ, в същото това съдебно заседание, защитата е настояла да бъдат изискани от ГД “Охрана“ записите от охранителните камери, разположени в коридора пред съдебната зала, за да се провери дали наистина свидетелите С. и П. са останали след приключване на съдебното заседание по делото от дата 07.12.2022 г. и дали са влизали в съдебната зала в отсъствието на останалите страни по делото. Това искане също е било отхвърлено от съдебния състав, като за отказа да бъдат изискани записи от охранителните камери пред съдебната зала, в която се е провело заседанието по делото от дата 07.12.22 г., липсват каквито и да било мотиви. При повторно отправено искане от защитата за излагане на мотиви от съда защо отказва да се изискат записите от камерите, съдът е отговорил, че камерите не записват лицата вътре (курсивът на ВКС) в съдебните зали, както и че се пазят само 30 дни. За срока, за който е било прието, че се пазят записите от камерите, липсват каквито и да е данни откъде на съдебния състав му е било известно това обстоятелство, ако това наистина е така. Това е дало повод на защитата да поиска съдебния състав да се отведе от разглеждането на делото, тъй като с поведението си и с отказа си да мотивира своите актове, както и с начина, по който се избягва събирането на относими доказателства, насочени към установяване на твърдения от подсъдимите обстоятелства, съставът на съда демонстрира своята предубеденост. И това искане на защитата е било отхвърлено, като съдът се е мотивирал с това, че постановява актовете си въз основа на вътрешното си убеждение и че до момента съдът не е коментирал събраните по делото доказателства.

Така описаните обстоятелства, свързани с поведението на съдебния състав и упоритият му отказ да изчисти всяко съмнение, породило се у страните в неговата безпристрастност, водят на единствено възможен извод – съставът на съда не покрива критериите по обективния тест за безпристрастност и установеното показва, че не е предоставил достатъчни гаранции на страните (по повод на възникналите у тях опасения за риск от пристрастно третиране), за да се изключи възникналото основателно съмнение по отношение на неговата безпристрастност.

Допуснато е било и още едно съществено нарушение на процесуалните правила от категорията на абсолютните, а именно липса на мотиви по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2 от НПК.

Прочитът на мотивите към присъдата на АСПНС разкрива множество недостатъци. На първо място, мотивната част към въззивната присъда не отговаря на изискванията на чл. 301 от НПК за съдържание. Не става ясно какви са приетите от втората инстанция фактически положения. Пълноценен анализ на доказателствата липсва, а тези, които все пак бегло са анализирани, са избирателно подбрани. Част от доказателствения обем е бил изцяло пренебрегнат и необсъден, включително и този, събран в хода на въззивното производство. Хаотичността, неяснотата и противоречията в мотивите са до такава степен сериозни, че значително затрудняват проверката на правилността на формиране на вътрешното убеждение на решаващия съд. Мотивите са изпълнени с изречения, които не са логични, а част от тях са и недовършени. При тези най-общо описани проблеми в съдържанието на мотивите, настоящият съд в решението си по-долу, ще посочи и конкретни съображения по тях.

Първоначално въззивният съд е описал приетата от първата инстанция фактическа обстановка, като на стр. 21 от мотивите е отразил, че "... крайния извод относно приложението на материалния закон квалифициращ на деянието 321 ал 3, т.1 подс. II и т.2 за останалите подсъдими е неправилен и необоснован.....". Като оставим настрана неяснотата в това изречение, то въпреки изразеното несъгласие с възприетите факти, контролираният съд не е изложил собствена фактическа обстановка по делото, още повече като се има предвид, че това е било негово задължение в случаите по чл. 339, ал. 3 от НПК. Вместо това се е задоволил само да посочи, че надгражда доказателствената съвкупност.

Част от основните свидетели по делото – Д. А., Ад. А., Р. М., Г. Б., са били разпитвани многократно – на досъдебното производство пред съдия по реда на чл. 223 от НПК, пред първоинстанционния съд и пред двата въззивни съдебни състава. По надлежния ред са били констатирани съществени противоречия в информацията, предоставена от тях в отделните разпити, последните законосъобразно приобщени. Апелативният съд, макар и да е отправил укор към доказателствената дейност на първата инстанция, от своя страна също не е обсъдил нито един от тези разпити, като единствено е преповторил съдържанието на казаното от посочените свидетели. Преписването на информацията, събрана чрез свидетелски показания, не може да изключи нейният анализ и оценка. Съдът не е изпълнил задълженията си, произтичащи от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 от НПК в мотивите си да посочи кои обстоятелства приема за установени и въз основа на кои доказателствени материали. При наличните противоречия между различните доказателствени източници по делото, съдът не е изпълнил задължението си да посочи защо приема едни за сметка на други, още повече като се има предвид техния голям обем и необсъждането на част от тях в мотивите. Това се отнася, така например, и до показанията на свидетелите А., А., М., Д., С., В., Б., М. и С., като съдът е приел, че следва да се отнесе с кредит на доверие към заявеното от тях в показанията им от досъдебното производство, но е пропуснал да се аргументира защо, още повече като се има предвид отреченията им показания от тях в хода на провежданите съдебни следствия в първата и въззивните инстанции по делото. Въззивният съд е кредитирал показанията на свидетелите Д., К., Д. и С., но не е изложил съображения защо приема, че по отношение на тях не е налице забраната по чл. 118, ал. 2 от НПК, въпреки правеното възражение в тази насока от страна на защитата на подсъдимите.

Предвид изложеното, ВКС намира, че липсват мотиви към постановения въззивен съдебен акт, което съгласно чл. 348, ал. 3, т. 2 от НПК, представлява съществено процесуално нарушение от категорията на абсолютните, което се санкционира единствено чрез отмяна на въззивната присъда.

Независимо от казаното, за пълнота на изложението, ВКС констатира и че оплакванията на защитата, свързани с постановяване на осъдителна присъда в резултат на неправилно и превратно тълкуване на показанията на свидетеля Р. Д., не е лишено от основание. Видно от мотивите, съдът е приел и извел от неговите показания фактически данни, които са в пълно противоречие със заявеното от този свидетел в съдебното заседание от 14.03.22 г. и в разрез с тяхното действително съдържание. Според въззивния съд неговите показания са в подкрепа на направения извод, че петимата подсъдими са действали като ОПГ и са се занимавали с предоставяне на сексуални услуги срещу заплащане. ВКС не констатира в неговите показания от посочената дата да се съдържат каквито и да е данни, че той е влязъл в контакт с подсъдимата Л. и че ѝ е поръчал пет момичета, които да бъдат „командировани“ на морето в хотел на П. С., нито пък че е имал претенции за момичета с по-специално предназначение. Липсват данни в неговите показания по какъв начин се е осъществил отречения от свидетеля контакт с бар „Скандал В.“, че поръчката по доставката на момичетата била изпълнена, но шейхът не ги харесал и ги върнал, защото не били на нивото на момичетата от „В.“. Показанията на този свидетел се разминават напълно с приетото от съда, че свидетелят „...очевидно има пряко и непосредствено впечатление от „обслужването“, което по същество е дейностите на бара извън вписаните в ТР, се е осъществявала с общите усилия на петимата подсъдими под ръководството на подсъдимия П.“ (ВКС цитира дословно мотивите на контролирания съд в тази им част като още едно доказателство за липсата на логика и завършеност в част от изреченията).

За пореден път пред ВКС се поставя и въпросът с годността на използваните по делото по отношение на подсъдимите Л. и Т. СРС. Тук само ще се посочи, че с решение №173/11.10.2018 г. на ВКС, постановено по кд № 576/2018 г., вече е бил даден отговор на тези въпроси и не е нужно тук същите да бъдат преповтаряни, като съставът на контролирания съд се е съобразил с дадените му в тази част указания от касационната инстанция.

При новото разглеждане на делото, апелативният съд следва да обсъди всички доказателства и доказателствени източници, като особено прецизно анализира в тяхната хронология показанията на свидетелите. Доколкото въззивната присъда се отменя на процесуално основание, ВКС не следва да обсъжда доводите в жалбите, свързани с нарушения на материалния закон.

С оглед на изложеното, настоящият касационен състав намира, че са налице касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 2 и т. 3 от НПК, поради което жалбите следва да бъдат уважени, а атакуваният съдебен акт – отменен изцяло.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 3, т. 2 във вр. с ал. 1, т. 5 от НПК, **ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, трето наказателно отделение**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯВА изцяло присъда № 460000 от 10.04.2024 г. на АСпНС (закрит), постановена по внохд № 443/2018 г. по описа на същия съд.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг съдебен състав от стадия на съдебното заседание.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: